

PODIUM

ENCORE

★★★★ Niet te missen ★★★★★ Zeer goed ★★★ Voor de liefhebber ★★ Matig ★ Geeuw

VOORSTELLING VAN DE WEEK

'Bezette stad' van Ruud Gielens linkt Van Ostaijen met rap en beatbox

★★★★

De (multifunctionele) stem van het verzet

Een rap-, beatbox- en breakdancestuk rond 'Bezette stad', de legendarische dichtbundel van Paul Van Ostaijen? Het had makkelijk één langgerekte gimmick kunnen worden. Maar Ruud Gielens maakte er iets anders van: een bezwerende en opvallend oprechte voorstelling.

DOOR SARAH THEERLYNCK

In zijn bundel *Bezette stad* uit 1921 schrijft Paul Van Ostaijen zijn ontredde over de bezetting van Antwerpen tijdens de Eerste Wereldoorlog van zich af in versplinterde verzen. Bijna negentig jaar later stellen regisseur Ruud Gielens en schrijver Jeroen Perceval zich de vraag: zijn onze steden niet nog altijd bezet? Niet door Duitsers, maar door kapitalisme, materialisme, individualisme...? En zijn wij niet opnieuw "aan 't einde van alle ismen" - zoals Van Ostaijen schreef? Het is een boeiend uitgangspunt. Maar dat uitwerken in een voorstelling met rap, beatbox en breakdance? Op voorhand fronsen we onze wenkbrauwen. Was de link tussen Van Ostaijens gebroken verzen en rap niet wat gratuit? Zijn verzet en pleidooi om alles af te breken en opnieuw te beginnen, moeilijk met dat van de hedendaagse underground te vergelijken?

Gielens en zijn zes acteurs/rappers gaven ons lik op stuk.

De voorstelling begint met een korte wandeling in de onmiddellijke omgeving van de KVS. Direct de stad in, dus. Meteen de confrontatie aangaan! Dat blijkt wel mee te vallen. Elk van de acteurs voert een act op - in een wassalon, in de metro, op een vluchtheuvel op de Kleine Ring. Het zijn geestige stukjes, waarin de thematiek mooi wordt verwerkt. Zo vormt de ode aan de 'sauce américaine' van Vandemoortele tegelijk een aanklacht tegen de veramerikanisering van onze steden en speelt Karim Kalonji van Union Suspecte in de metro met onze vooroordelen tegenover hangjongeren in stations. Alleen: de boodschap raakt wat ondergesneeuwd. De aandacht voor de reactie van toevallige passanten maakt het wat te leuk, te licht.

Recht uit de onderbuik

In het tweede deel, dat zich afspeelt in de KVS-box, is er geen ruimte voor afleiding. Op de zes kleine podia die in een kring rond een groot, laag platform staan, de microfoons, de boxen en de stoelen voor het publiek na, is er niks. Niks, behalve de stemmen van de zes *angry young men (and woman)*. In gesproken tekst, afgewisseld met rap en beatbox, verwoorden ze hun angst en wanhoop om de staat van hun stad. "Ik loop

■ De voorstelling begint met een korte wandeling in de onmiddellijke omgeving van de KVS. Karim Kalonji speelt in de metro met onze vooroordelen tegenover hangjongeren in stations.

door stad en hoor/ een koor vol bedriegers/mijn hoofd bevolken/maar vind mij nergens." De angst en wanhoop slaan om in sarcasme, daarna in onverholene woede. Het lijkt allemaal recht uit de onderbuik te komen. De oprechtheid van hun woorden slaat je in het gezicht. Niks is vrij-

blijvend: het moet er allemaal uit en er moet iets gebeuren. Hun formulering verradt soms dat ze geen beslagen acteurs zijn, maar dat maakt het alleen maar echter. We worden meegevoerd in een bezwerende draaikolk van razernij en ritme en er is geen ontkomen aan. De jeugd van tegenwoordig

apathisch en afkerig van grote, radicale ideeën? *I think not*. Hier wordt de revolutie gepredikt. Hier wordt een "gezwollen leger" gecreëerd "dat op springen staat". En het enige wapen dat ze inzetten, is hun stem. Ze schieten raak. Rap, beatbox, zang, *spoken word*: de zes tonen zich ware stemkunstenaars.

Van Ostaijen is niet verdwenen uit deze *Bezette stad*. Jeroen Perceval maakte dan wel een eigen tekst, hij laat de geest van de meester intact. Er zijn grote woorden, maar ook verlichtende humor - zeker wanneer hij knipoogt naar bekende reclameslogans en songteksten. Van de *para-*

Van Ostaijen is niet verdwenen uit deze 'Bezette stad'. Jeroen Perceval maakte dan wel een eigen tekst, hij laat de geest van de meester intact

papapa ... I'm lovin' it van McDonalds tot *I'm a bitch* van Meredith Brooks. En ook hier vormt het pleidooi voor nihilisme eigenlijk een oproep af te breken en te herbeginnen.

Binnenkort verlaat regisseur Ruud Gielens de artistieke kern van de KVS om zich volledig te concentreren op zijn werk bij het Gents-Brussels collectief Union Suspecte. Hij heeft van zijn afscheid een 'boem paukeslag' gemaakt die kan tellen.

Bezette stad, nog tot en met 13 maart in de KVS-box in Brussel. Daarna op tournee. Alle info: www.kvs.be.

FOTO BART GRIETENS